

MEDJUGORJE

**MARIÁNSKE
CENTRUM
MEDŽUGORIE**

109

***Aj dnes vás
pozývam
k modlitbe.
Hriech vás
príťahuje
k pozemským
veciam,
avšak ja som
vás prišla viesť
k svätosti
a Božím veciam.***

2. štvrtrok 2013

**NEPREDAJNÉ
ISSN 1338-4155**

Mirjana Dragičevićová-Soldová počas zjavenia 18. marca 2013 v Medžugorí

Svätý Duch nás privádza k svetlu!

„Hriech vás priťahuje k pozemským veciam, avšak ja som vás prišla viesť k svätosti a Božím veciam. No vy bojujete a svoje sily strácate v boji s dobrým a zlým, čo je vo vás. Preto, deti moje, modlite sa, modlite sa, modlite sa, kým sa vám modlitba nestane radosťou a váš život jednoduchým kráčaním k Bohu.“ Tieto slová nám adresovala Matka Božia vo svojom posolstve z 25. februára 2013.

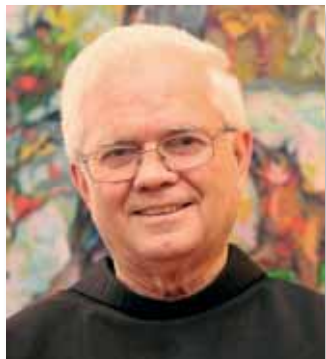
Čo nás najviac trápi? Ak by sme si urobili malý sociologický prieskum vo svojej rodine, medzi svojimi priateľmi, kolegami v zamestnaní, susedmi, pravdepodobne by na popredných miestach boli starosti o finančné zabezpečenie, aby sme mali prácu alebo ju nestratili. Aby sme mali dobrú zdravotnú starostlivosť, aby sme mali zabezpečené svoje deti. Na to venujeme svoju energiu, svoje sily. Nie som si istý, či by sa v takomto malom prieskume vôbec vyskytla odpoveď, že niekoho trápi jeho pomalá cesta k svätosti.

Ježiš dal jasnú odpoveď Pilátovi: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta“ (Jn 18, 36). Matka Božia nám nemôže dať inú radu a ukázať inú cestu, než ukázal jej Syn. Už vyše tridsať rokov sa nás snaží presvedčiť, aby sme pochopili, že cieľom našej cesty nie je pozemská kariéra, výnosnejšie zamestnanie, exotická dovolenka alebo parádny dôchodok. Máriina cesta je cestou ku svätosti. Nedá sa po nej kráčať bez modlitby. Preto jej často opakované posolstvo je: Modlite sa, modlite sa, modlite sa. Len prostredníctvom modlitby pochopíme, ako svoje denné starosti prekonať s pohľadom nasmerovaným na večnosť, prijať stálu ponuku na trvalé priateľstvo s Ježišom, ktorý chce kráčať s nami. Nestačí sa s ním len z povinnosti stretnúť každú nedeľu pri sv. omši. On chce spolu s nami kráčať po našej ceste, v našej rodine, v našom zamestnaní. Potom sa môže stať náš život jednoduchým a radosným kráčaním k Bohu.

Matka Božia nás nabáda, aby sme boli radosnými svedkami a pomohli jej uskutočniť Boží plán. Chce, aby všetky jej deti zakúsili Božiu lásku. Je to úloha pre nás, ktorí sme prijali jej pozvanie. Oslávili sme Pánovo zmŕtvychvstanie na Veľkú noc, sviatok zoslania Svätého Ducha na Turíce. Už ostáva len prijať ponuku Matky Božej a otvoriť svoje srdcia pre pôsobenie Ducha a spoločné putovanie s jej Synom na ceste k skutočnému životu, ktorý sa neskončí a v ktorom už nebudú starosti ani bolesti.

V modlitbe s vami spojení
vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie

MEDŽUGORIE v období troch pápežov

*Rozhovor s pátrom Dr. Ivanom Dugandžičom viedol
Vítomir Damjanovič 25. 3. 2013 v Medžugorí*

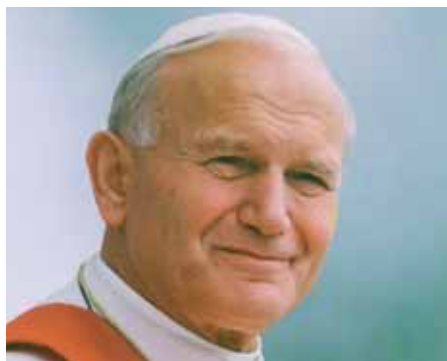
Páter Ivan, ako by ste opisali pontifikát a charizmu Benedikta XVI.?

Myslím, že by sme mali vyzdvihnúť kontinuitu s predošlým pápežom Jánom Pavlom II. Po jeho smrti sa zvažovalo, aký by mal byť jeho nástupca, lebo on zanechal výraznú stopu. Pápež Ján Pavol II. bol veľmi silný, mal veľmi silnú osobnosť. Nebol oceňovaný iba v Cirkvi, ale aj mimo Cirkvi u mnohých zástupcov vlád a predovšetkým u jednoduchých ľudí. Bol aj mužom médií. A keď bol zvolený kardinál Ratzinger, ktorý bol pre mnohých celkom iný než Ján Pavol II., objavila sa otázka, ako bude v pápežstve pokračovať. Bolo prekvapujúce, že pápež Benedikt XVI. pokračoval vo svojom pontifikáte v tejto kontinuite. Nevy-

nechal nič z veľkých udalostí v Cirkvi, ako svetové stretnutie mládeže a stretnutia s predstaviteľmi kultúry a politiky. Pravda, aj pápež Benedikt XVI. vtisol pontifikátu svoju zreteľnú pečať. Najmä ako osvedčený teológ pôsobil svojimi knihami, svojím vlastným osobitným spôsobom. Vo verejnosti bola citel'ná najmä jeho skromnosť, pokora a jednoduchosť. Teda evanjeliové hodnoty; pre tie zostane najsilnejšie v pamäti jednoduchého kresťanského ľudu.

Ako ste prežívali odstúpenie pápeža Benedikta XVI.?

To, čo sa dialo v Cirkvi v poslednom čase, vidím ako neoddeliteľný celok. Teda krok od pápeža Benedikta XVI.

po voľbu nového pápeža. Pri oboch udalostiach išlo očividne o dielo Ducha Svätého, presnejšie išlo o nepretržité pôsobenie Svätého Ducha. V tomto skutku Benedikta XVI. vidím veľmi odvážny, dobre premyslený krok, úkon žitej viery a evanjeliovej slobody. Uskutočnil ho muž, ktorý bol hlboko presvedčený, že Cirkev nezávisí iba od neho, ale že je závislá od toho, ktorý stojí nad ním a nad Cirkvou. Pápež Benedikt XVI. to urobil v duchu evanjelia. Nič ho k tomu nenútilo, tento veľký krok urobil celkom vedome a slobodne. Veci sa dali do pohybu, zišli sa kardináli a každý z nich oznámil svoju mienku.

Vyskytovali sa rôzne názory, rôzne prúdy. Medzitým veľa médií využilo tento čas, aby svojím spôsobom predstavili svojich kandidátov. No napokon bolo zjavné, že zvíťazil ten prúd, ktorý dôveroval Duchu Svätému. Boli to tí kandidáti, ktorí to zvažovali v duchu predchádzajúcich dvoch pápežov. To znamená, že odvážne a s víziou pozerali do budúcnosti Cirkvi. Na rozdiel od tých, ktorých poburovali všelijaké škandály, čo v poslednom čase zasiahli Cirkev. Boli akísi ochromení a s obavami sa pozerali na budúcnosť Cirkvi. Myslím, že nového pápeža volili tí kardináli, ktorí hľadeli do budúcnosti v duchu evanjelia a chceli, aby Cirkev zo všetkých týchto afér vykročila smelým krokom. Pápež František je práve výsledkom evanjeliového pohľadu na prítomnosť a budúcnosť Cirkvi.

Nechcel by som opakovať všetky tie veci, čo novinári doteraz o novom pápežovi popisali, ale mohli sme u nového pápeža už pri jeho prvom vystúpení vidieť, že bude celkom iný než jeho predchodcovia.

Ja osobne som sa veľmi potešil, keď

som počul a videl, že bol zvolený práve kardinál Jorge Mario Bergoglio a že prichádza z iných končín Cirkvi, kde je hierarchia oveľa bližšie k ľudu, kde žije s ľuďmi a drží ruku na jeho pulze. To sa dalo spoznať hneď po jeho prvom vystúpení, keď predstúpil pred veľké množstvo ľudí zhromaždených na Svätopeterskom námestí. Na tvári mu bolo poznať, že si nerobí nijaké starosti, že ho nič neťažá. Pri tomto prvom vystúpení bolo vidno, že nemá nijaké plány, nijaké starosti a že ho nič netiesni – ako to všetko bude. Pôsoobil v tejto chvíli ako muž evanjelia, skromne a pokorne. Tým si pritiahol nielen veľkú pozornosť, ale aj sympatiu veľkého zhromaždenia. Bolo to čosi nové, čosi čerstvé. Doniesol teda čerstvý vánok jednoduchosti, pôvodnosti a evanjelia.

Nevyhýbal sa tomu, ani sa nebál, že niektorých zmätie, keď odmietol zlatý kríž a nechal si naďalej svoj železný, ktorý nosil aj predtým, a rozhodol sa vystupovať naďalej v jednoduchom bielom odeve bez pápežského palia. Pre niektorých to bolo všetko mätúce, no tak zostal verný sám sebe a svojmu životnému štýlu. To všetko ešte zväčšilo sympatie mnohých ľudí.

Pápež si zvolil meno František – po prvý raz v dejinách.

To hovorí veľa o ňom ako o človeku, predovšetkým však ako o arcibiskupovi, lebo ako som počul, žil aj ako arcibiskup veľmi skromne, celkom v duchu sv. Františka. Pre nás františkánov to bola pravdaže veľká česť, ale aj veľká výzva. Lebo keď kardinál ako novozvolený pápež vidí svoj ideál vo sv. Františkovi a prijíma jeho meno, tak sa musím, myslím si, ako rehoľný brat pýtať, o čo viac by som mal byť taký aj ja? Nuž v tomto zmysle je pre nás to meno lichotivé, je však aj veľkou výzvou. Pokiaľ ide o meno František, prichádza mi v tejto chvíli na um francúzsky spisovateľ Julien Green, ktorý napísal knihu o svätom Františkovi. Tá je pre mňa jednou z najkrajších kníh, ktorá bola kedy o svätom Františkovi napísaná. Na konci tejto knihy hovorí Julien niečo o sebe samom. Píše, že sa narodil v liberálnej protestantskej rodine a nebol ani len pokrstený. Ale jeho matka protestantka – ako píše tento spisovateľ – hovorievala tak nadšene o svätom Františkovi z Assisi, že bol ako malé dieťa presvedčený, že ho istotne niekde stretla a spoznala, keď o ňom toľko rozpráva. Vtedy vôbec nevedel, v ktorom storočí žil svätý František. Keď sa Julien Green ako dvadsaťročný rozhodol dať sa pokrstiť, vyučoval ho istý jezuitský páter. Všetko išlo dobre až do chvíle, keď sa jezuita Julienu opýtal, aké by chcel mať krstné meno. Ten hneď odpovedal, že si vyberá meno František z Assisi. Jezuita bol prekvapený a povedal: „Ja by som vám odporúčal meno František Xaverský.“ Julien bol šokovaný tým, že môže byť na svete niekto, čo nemiluje Františka z Assisi ako jeho vlastná matka, a zostal pri mene František z Assisi.

To je veľmi zaujímavá udalosť v súvislosti s menom František z Assisi alebo s tým, čo urobil pápež, keď prijal po prvý raz v dejinách meno František. To nám teda ukazuje, že František je svätcom všetkých, a nie iba svätcom františkánov, a že František nepozná žiadne hranice. Vieme, že František vo svojej dobe žil správnym spôsobom podľa evanjelia a že evanjelium stelesňoval. Aj dnes ho ľudia znovu objavujú ako inšpiráciu pre našu dobu a pre ich vlastný život. Tak prijíma aj dnešný pápež meno František a tým predkladá program, ktorým chce skutočne obnoviť v Cirkvi ducha evanjelia. Už povedal, že chce chudobnú Cirkev pre chudobných. To znamená, že treba Cirkev oslobodiť od všelijakého balastu, že sa musí prikloniť k ľuďom, a to predovšetkým k chudobným. S chudobnými zdieľal Ježiš svoj život.

Mal som pred konkláve a pred voľbou pápeža kontakt s Ivanom Dragičevićom, vizionárom z Medžugoria, a on mi povedal, že je práve v Buenos Aires v Argentíne. Porozprával mi, že mu arcibiskup osobne dovolil v jeho arcidiecéze podať svedectvo.

Áno, to som aj ja počul. My medžugorskí františkáni vieme, že už pred mnohými rokmi bol náš kaplán páter Danko Perutina v Buenos Aires a že sa stretol s terajším pápežom, vtedajším kardinálom Bergogliom na letisku. Kardinál Bergoglio mal pred sebou nejakú cestu, náhodou sa tam na letisku stretli. Vtedy ho srdečne privítal a dal mu všetky splnomocnenia pre vystupovanie v jeho diecéze. Tým sme spoznali jeho postoj voči Medžugoriu.

Páter Ivan, vy sledujete už 31 rokov všetky tunajšie udalosti. Možno povedať, že dva roky po voľbe pápeža Jána Pavla II. roku 1979 sa začali medžugorské zjavenia. Potom bola roku 2005 voľba pápeža Benedikta XVI. a teraz nového pápeža Františka. Medžugorie sa tak nachádza v pontifikáte troch pápežov.

Faktom je, že medžugorské udalosti prebiehali počas pontifikátov týchto troch pápežov, ktorých ste spomenuli. A skutočnosťou je aj to, že každý z týchto troch pápežov veľmi pozorne načúval, čo sa v Medžugorí deje. O Jánovi Pavlovi II. vieme, že povzbudzoval mnohých, aby navštívili Medžugorie. O Benediktovi XVI. vieme, že skôr než sa stal pápežom, ako prefekt Kongregácie pre náuku viery sa zaujímal o jav Medžugo-

rie. Vieme tiež, že neprijal negatívny postoj mostarského biskupa Ratka Periča, ale že rozhodol, aby sa v otázke Medžugoria ďalej konalo. A vieme tiež, že založil medzinárodnú komisiu pre Medžugorie, čím odňal všetky právomoci miestnemu biskupovi, okrem jeho pastoračnej autority. Všetky kompetencie týkajúce sa medžugorských udalostí má teraz táto medzinárodná komisia. Teda Kongregácia pre náuku viery a novozvolený pápež rozhodne potom, keď táto komisia odovzdá výsledky svojej práce.

Vieme, že všetkých vizionárov vy počúvala komisia, ktorá uzavrela svoju prácu koncom minulého roka.

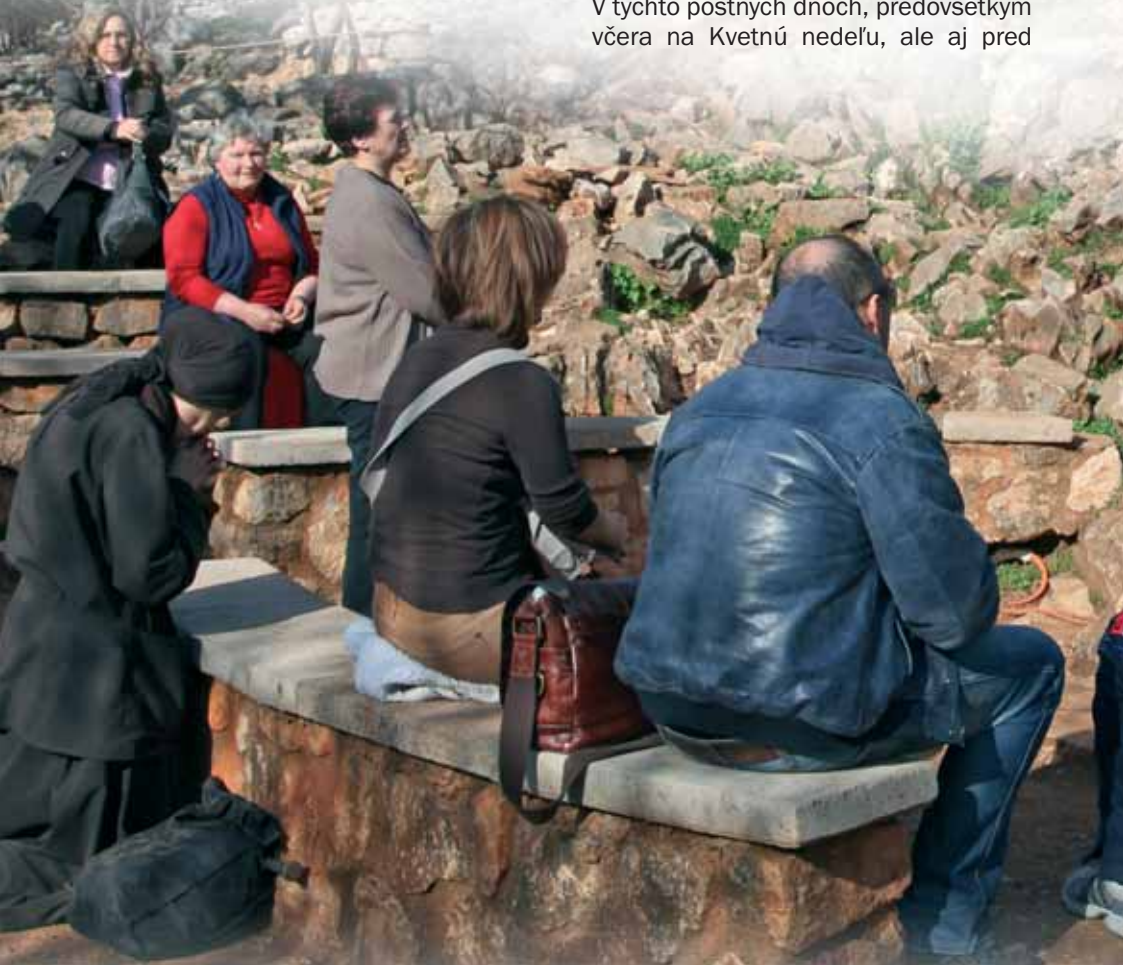
To všetko je zdokumentované a teraz môžeme od nového pápeža očakávať, že vyjadrí svoj názor o Medžugorí. Po-

kiaľ viem a pokiaľ som sa dačo mohol dozvedieť z médií a z osobných rozhovorov, medzinárodná komisia ukončila svoju prácu. Teda táto časť, rozhovory s vizionármi a inými osobami, ktoré súvisia s Medžugorím, to všetko je uzavreté. Posolstvá sa preskúmali, ich obsah, ich dogmatická časť. Myslím, že hlavný dôraz bude teraz spočívať na pastoračnej časti. Teda na všetkom, čo súvisí s kostolom v Medžugorí, s udeľovaním sviatostí a hlásaním Božieho slova. To nazývame pastoráciou. Myslím si, že sa tým kongregácia bude nejakým spôsobom zaoberať a určí nové smernice.

Spomenuli ste teraz pastoráciu. Očakávate, že by Rím mohol k tomu, čo sa doteraz v Medžugorí koná, dačo pridať alebo odobrať?

Myslím, že ostane rámec, v ktorom sa budú diať niektoré veci lepšie a iné veci sa budú korigovať. Tu musíme nechať pôsobiť múdrosť a dobre odhadnúť, čo sa osvedčilo a čo sa potvrdilo ako veľmi dobré. V každom prípade som hlboko presvedčený, že keď Cirkev čakala doteraz 31 rokov, ani v tomto smere sa nebude ponáhľať, ale bude múdra a rozumná. Hlavnou ťarchou pre rehoľných bratov, ktorí sú tu každý deň, a pre nás, ktorí pomáhame zvonku, ako len vieme, sú spovede, ktorých každý deň pribúda. V týchto pôstnych dňoch, predovšetkým včera na Kvetnú nedeľu, ale aj pred

ňou, stálo veľmi veľa ľudí pred spovednicami. Jednoducho nie je ľahké nájsť kňazov, ktorí by nám mohli pomôcť pri spovedaní, nielen v chorvátskej reči, a ešte menej v iných cudzích jazykoch. Pred Kvetnou nedeľou tu bolo niekoľko tisíc pútnikov z Talianska, a my sme nemali pre nich kňazov, okrem spolubra-

tov, ktorí hovoria po taliansky. Toto sú témy, ktoré treba veľmi vážne plánovať.

Ak bude názor medzinárodnej komisie pozitívny a Medžugorie sa tým stane veľkou národnou svätynou, mohol by mu potom Rím poslať na pomoc kňazov spovedníkov?

Chcel by som tu byť realistický. Práve keď teraz zvažujeme situáciu Cirkvi, kde už niet žiadnej diecézy alebo rehoľného spoločenstva, ktoré by malo kňazov nazvyš. Viem, že je veľmi ťažké dostať kňazov, ktorí by tu mohli byť k dispozícii. Medžugorskí františkáni sa v poslednom čase veľmi snažili dostať jedného alebo dvoch po taliansky hovoriacich kňazov – spovedníkov, ktorí by tu mohli byť natrvalo. Je to ťažké, no je skutočnosťou, že sa im niekoľkokrát podarilo zabezpečiť kňazov, ktorí tu boli dva – tri mesiace. A potom ich zasa ich predstavení odvolali, lebo ich potrebovali vo farnostiach. Bude teda treba veľa rozhovorov a neúnavnej snahy, aby sa našli najlepšie riešenia.

Vieme, že vo Vatikáne a na iných posvätných miestach sú spovednice, u ktorých sa môžu pútnici vyspovedať. Aj toto je prípad, ktorý ste práve spomenuli. Aký je váš osobný názor na tento problém?

Skutočnosť je teraz takáto. Ale keby nastala situácia, že by Rím poslal do Medžugoria kňazov, aby pomáhali pri spovedaní, tak by som si želal, aby

to neboli kňazi nepripravení a dôverne neoboznámení s medžugorskou spiritualitou.

To znamená, že keď niekto príde do Medžugoria, aby vypomáhal pri spovedaní, mal by dôverne poznať medžugorskú spiritualitu. A mal by byť aspoň nejako pripravený na stretnutie so zvláštnosťami pútnikov, ktorí neboli pri spovedi už 20 alebo 30 rokov, čo sa tu denne stáva. To sú kajúcnici, ktorí obnovujú a oživujú svoju vieru alebo by sa chceli vrátiť k svojim koreňom. To vyžaduje veľa múdrosti a trepezlivosti. Navyše vieme, že to nie je také jednoduché nájsť kňazov, ktorí sú ochotní sedieť v spovednici 7 až 10 hodín.

Chcel by som sa vás pri tejto príležitosti spýtať na poslanstvo, ktoré dostala Marija 25. 12. 2012, keď Je-

žiš po 31 rokoch zjavení po prvý raz niečo povedal. Ježiš začal v 31. roku života verejne účinkovať a v 33. roku bol ukrižovaný. Či vás ako teológa toto poslanstvo inšpirovalo k zamysleniu a či je v ňom nejaká symbolika?

V každom prípade je to niečo veľmi významné. No treba uvážiť aj to, že počas vyše 31 rokov trvajúcich zjavení neboli dôležité iba poslanstvá a ich obsah, ale že sa vyskytovali aj významné znamenia. Napríklad aká bola Matka Božia, či mala radostný alebo smutný výraz tváre. Pre mňa je to osobitné poslanstvo. Alebo aké mala šaty, atď. Tieto skutočnosti nám vizionári tiež odovzdali, ako aj poslanstvo, ktoré im dala. Toto načasovanie na Vianoce, čo sa tu dialo, to je tiež silné, lebo po prvý raz Matka Božia nepovedala nič, kým Ježiš sa ujal slova,

ako je to napísané aj v evanjeliu. To, čo povedal, je skutočne jadrom Nového zákona. Najmä List Efezanom hovorí o Ježišovi: On je náš pokoj. A presne to ob-sahuje toto poslanstvo.

Poznávate v tomto poslanstve hlbší význam, keď Ježiš vraví: „Ja som váš pokoj, žite moje prikázania“?

Neviem a nechcem sa dohadovať, čo by mohlo byť v budúcnosti. Všetko, čo by som povedal, by boli iba dohady. Vždy som mal názor, že vizionárov treba plne rešpektovať a pridížam sa toho, čo nám prinášajú. Keď som bol v prvej z dvoch komisií, viackrát som sa pokúšal voľačo z vizionárov vytriahnuť, ako oni sami očakávajú niektoré veci v budúcnosti, no oni boli dôslední a rozprávali iba o tom, čo videli a počuli. Nikdy teda o ničom nešpekulovali, ale vždy odovzdávali len to, čo sami zažili, počuli a videli.

O všetkých ostatných predpovediach nechceli hovoriť. Myslím, že máme v poslanstvách dostatok obsahu, ktorým sa môžeme zaoberať, a že práve to je potrebné. A ostatné dohady by sme mali prenechať jednoducho času a čas ukáže význam tohto vianočného poslanstva.

Páter Ivan, práve teraz ste prišli z Čitluku vypomáhať spolubratom v spovedniciach, aby ste mohli spovedou čo najviac ľudí pripraviť na veľký sviatok, na Veľkú noc.

Celé pôstne obdobie nás pripravuje na ten pre nás kresťanov taký veľký sviatok. Vrcholom tejto doby je Veľká noc. My františkáni, ktorí tu v Medžugorí spovedáme, vidíme, čo pre ľudí znamenajú posolstvá Matky Božej. Vidíme, koľkí ľudia sú naozaj ochotní zmeniť svoj život.

Stále viac ľudí chápe klamlivosť tých li-gotavých vecí, ktoré ponúka televízia a rozličné médiá. Prirodzene, Veľká noc je triumfom života nad smrťou, nielen v Ježišovom prípade, ale je to aj víťazstvo života nad kultúrou smrti. Tento pojem pochádza od Jána Pavla II., ale skutočne vyjadruje stav tohto sveta, ktorý sa nachádza vo veľmi úbohom stave, kde kultúra smrti v rôznych podobách zasahuje všetky vrstvy obyvateľstva. A tu je, ako verím, Veľká noc ako veľké znamenie nádeje, veľké znamenie života a pozvanie pre ľudí, aby sa z tohto objatia kultúry smrti vymanili a stretli sa so životom.

Ešte jedna otázka na záver rozhovoru. Chcel by som spomenúť zosnulého farára pátra Petara Vlašiča. Môžete nám povedať, ako ste ho zažili ako vedúceho tejto farnosti? Nastúpil do tejto služby pokojne a potichu a práve tak potichu aj odišiel.

Páter Peter Vlašič bol skutočne taký: pokojný, jednoduchý a skromný človek. Pôsobil v Medžugorí viacero rokov ako kaplán a potom sa stal zhodou okolností aj farárom. Krátko po vymenovaní za farára ochorel a jeho stav sa stále viac zhoršoval, takže mu nebolo ľahké znášať toto bremeno.

Vedenie provincie sa pokúšalo dvakrát oslobodiť ho z tejto funkcie. On navrhol biskupovi iné riešenie, ale z nejakého dôvodu ho biskup nechcel z tejto služby preložiť, takže náš milý páter Petar musel niesť svoj kríž až do svojej smrti.

Ostane v pamäti našich spolubratov aj ľudu ako tichý a pokojný, utiahnutý reholný brat, ktorý pôsobil v rámci svojich možností, nakoľko mu to jeho zdravie dovolilo.

V Medžugorí som doma

Rozhovor s pátrom Andreasom Schöffbergerom viedol Vítomir Damjanovič 25. 3. 2013 v Medžugorí.

Páter Andreas, prišiel si s pútníkmi do Medžugoria. Ako sa pripravovala táto púť?

Túto návštevu Medžugoria zabezpečovala skupina z Oberpinzngau a z východného Tirolska. Som tu s touto skupinou po tretí raz. Dva razy to bolo na Kvetnú nedeľu a raz v septembri minulého roku. Spoznali sme sa, lebo som už bol v Medžugorí veľa rokov s pútníkmi z Viedne. Vždy pozývam pútnikov na križovú cestu na Križevac. Pred niekoľkými rokmi sa k nej pripojili aj ľudia zo Salzburgu. Tak sme sa spoznali. Potom sa ma pýtali, či by som ich tiež nemohol niekedy sprevádzať a keďže som teraz voľný a nemám prácu na viedenskej fare, tak som s nimi už niekoľkokrát sem prišiel.

Včera bola v Medžugorí tradičná procesia. Ako to, že sa tu koná na Kvetnú nedeľu taká procesia s mnohými mladými rodinami?

Myslím, že procesia s ratolesťami má aj v Rakúsku dlhú tradíciu. Vo všetkých farnostiach sa konajú procesie. To je pre ľudí veľmi dôležité. A keďže od piatka pred Kvetnou nedeľou až do utorka po Veľkonočnom pondelku sú školské prázdniny, môžu tie prázdniny využiť

mnohé rodiny, aby prišli do Medžugoria. To pozorujem už veľa rokov. Predtým som chodieval do Medžugoria vždy cez štátny sviatok 26. októbra, no posledných desať rokov som tu vždy na Kvetnú nedeľu.

Keď prichádzaš do Medžugoria, čo tu rád navštevuješ?

Vyjdem vždy so skupinami na Križevac

a na Vrch zjavenia. Veľmi sa mi páči, že si Matka Božia vybrala miesto, kde sú dva vrchy a kostol. Tým je program daný a medzitým sú prestávky. Ak sa k tomu dostanem, chodievam osobne veľmi rád na Vrch zjavenia a potom do blízkej pizzerie, ktorá má besiedku. Tam si odpočiniem a vychutnávam si pohľad na medžugorský kostol.

Dnes si slávil svätú omšu v kostole a mnohí ľudia vraveli, že ich silne oslovila kázeň. Môžeš povedať našim čitateľom, čo si pútnikom odovzdal?

Začal som myšlienkou z futbalu. Na internete som čítal, že sa na budúci utok v Lige majstrov stretne v Paríži mužstvo Saint Germain s FC Barcelona a bude sa hrať zápas na štadióne s kapacitou 45 000 miest. Lenže o vstupenky mal záujem milión. Pýtal som sa sám seba, prečo chce ísť toľko ľudí tam, kde

je miesto iba pre 45 000. Podľa mňa je dôvod v tom, že dúfajú v „božské“ divadlo. Túto myšlienku som potom preniesol aj na Medžugorie.

V Medžugorí má hádam tiež 45 000 ľudí možnosť ubytovania, a chcú sem prísť milióny. Tak ako očakávajú ľudia od zápasu „božské“ predstavenie, pričádzajú ľudia sem, lebo tu cítia čosi božské skrze Matku Božiu a Ježiša. A potom som podľa oboch čítaní toto božské vysvetľoval. U Izaiáša čítame: „Hľa, môj služobník, priviniem si ho; vyvolený môj, mám v ňom zaľúbenie. Svojho ducha som vložil na neho, prinesie právo národom. Nebude kričať ani hlasno volať, nedá na ulici počuť svoj hlas. Nalomenú trseň nedlomí, hasnúci knôtik nedohasí.“ Myslím, že to sa dá povedať aj o Matke Božej, lebo ona nepotrebuje násilie, ona vždy iba pozýva. A mám pocit, že práve tak ako Ježiš sa nikdy neunaví, kým spása neprenikne všade.

Snažil som sa odpovedať podľa evanjelia, prečo sa neunavíme, veď je ťažké prinášať spásu do celého sveta. Evanjelium nám prináša scénu, keď istá žena umýva Ježišovi nohy veľmi drahým olejom. Ľudia sa nazdávajú, že je to plytvanie, lebo tie peniaze by sa mohli dať chudobným. Mne sa však zdá, že Ježišovi sa to páčilo a rád to prijal. Ježiš nás svojím utrpením spasil. Keď iba trpíme a rezignujeme, tak ide o utrpenie, ktoré neoslobodzuje. Ježiš však trpí s plným vedomím a jeho utrpenie motivuje aj plačúce ženy. Na kríži sa obracia k mužovi vpravo a má silu, aby mu odpustil. Zhovára sa so svojou Matkou. Nie je to také jednoduché trpieť, ale zmučený Ježiš to dokázal. Chcel som tým povedať: Ako Ježiš a Mária musíme sa i my pri utrpení odovzdávať, lebo len tak sa v nás vyvinie oslobodzujúci a uzdravujúci účinok. V Ježišovi vidíme Boha, ktorý svojím utrpením za nás odovzdáva všetko.

Matka Božia je tu s nami už 31 rokov. Snaží sa s veľkou trpezlivosťou priviesť nás k Bohu.

Slovo zanietenosť sa tu dobre hodí, lebo ona sa o nás náruživou zaujíma. U Izaiáša je miesto, kde Boh hovorí: „Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba.“ Každá matka sa zaujíma o svoje deti, o to viac sa Matka Božia nepretržite a zanietene zaujíma o nás. Niekedy síce vraví kritické veci a posolstvá, no napokon vraví, že sme pre ňu dôležití, lebo nás miluje. Je s nami na ceste a chcela by nás priviesť ku šťastiu. Nehovorí to dajakým agresívnym alebo moralistickým spôsobom. Cítim v tom jej srdce. Je to milujúce materinské srdce.

Čo je zvláštne na medžugorských posolstvách?

Pamätám si svoju babičku, ktorá povedala: „Deti, modlite sa!“ A povedala to takým spôsobom, ktorý sa dotkol nášho srdca tak, že sa to dalo ľahko prijať. Keď však Matka Božia počas týchto 31 rokov dala trikrát posolstvo, ktoré pozostáva iba z týchto slov: „Modlite sa, modlite sa, modlite sa!“, tak to vyznieva inak, než často vyslovované rady, čo máme robiť. Cítim, že nám praje to najlepšie. A rád to hovorím v „počítačovej“ reči: Keď nie sme „online“, tak nemôžeme s Bohom komunikovať.

Keď o tom hovorím s mládežou, poprosím niekedy, aby si vybrali mobily a spýtam sa ich, čo vidia na displeji. Ich pohľad padne najprv na stav batérie a na silu signálu. A potom sa ich spýtam, aké písmená vidia na svojom displeji: G, E alebo 3G alebo H. „Viete, čo to znamená?“, pýtam sa potom. Keďže zväčša nevedia, vysvetľujem: Keď vidíte G, dá sa telefonovať alebo poslať esemeska. Ale na to, aby sme mali široké spojenie, pri ktorom možno sťahovať videá a surfovať po internete, potrebujeme spojenie 3G alebo H (HSDPA).

Myslím si, že Matka Božia nechce, aby sme mali s Bohom iba také minispojenie, ale spojenie, pri ktorom možno Božiu silu „stiahnuť“. Veď Ježiš povedal učeníkom po Veľkej noci, že majú počkať, kým príde Duch Svätý – „sila zhora“, lebo iba potom všetko pochopia a budú môcť odovzdávať ďalej. Preto si myslím, že v modernom žargóne by sa mohlo hovoriť o tom, ako Kristovu silu „stiahnuť“. Keď sa to tak povie, mladí ľudia to pochopia. A Matka Božia vie, že hovoriť len niečo, troška komunikovať je primálo. Človek potrebuje „široké spojenie“, ako ho potrebujeme aj medzi ľud-

mi. A keď je nadviazané takéto spojenie, priateľstvo a komunikácia medzi Bohom a ľuďmi, tak môžem „stiahnuť“ k sebe obrovské veci, to je milosť v plnosti. Boh nám nechce pomáhať len trošku, veď Ježiš povedal: „Prišiel som, aby som dával život, a to život v plnosti.“ To znamená veľa! My sa môžeme snáď všeličoho zrieknuť, nemusíme mať najdrahší odev alebo požívať najlepšie jedlo, ale pre svoje srdce potrebujeme to najlepšie. Keď sme tu skúpi, tak sa čoskoro začne hriech. Matka Božia by chcela, aby sme cítili, že ona i Ježiš nám prajú plnosť.

Rád prichádzaš do Medžugoria. Keď hovoríš s niekým o Medžugorí, čo vtedy povieš, čo pre teba Medžugorie znamená?

Keď prichádza autobus k medžugorskému kostolu, rád vravievam: „Tu som doma.“ Občas sa cítim doma všade na svete, lebo som pocítil, že je Boh so mnou. Ibaže je ľahšie cítiť sa doma v Medžugorí a tak to cítia mnohí ľudia.

V Medžugorí sú síce prítomné slová

a posolstvá, no existuje niečo oveľa silnejšieho než slová. Mnoho ľudí ide večer do kostola, hoci sa tam omša slávi po chorvátsky. Nie všetci majú slúchadlá a rádio, ale páči sa im to, hoci ničomu nerozumejú, lebo to podstatné posolstvo neprichádza skrze slová, ale cez atmosféru. Cítia, že je tu domov a prívetivé prijatie. Ako kňaz trávim veľa času v spovednici – včera napríklad od 17. do 23. hodiny – a tu často zažívam, že ľudia prichádzajú so zachmúrenou tvárou a s rezignovaným pohľadom. Pôvodne vôbec nemali v úmysle ísť sa vyspovedať, ale ako prechádzali, predsa len vošli. A po spovedi vychádzajú a mne sa zdá, akoby sa vznášali. To je atmosféra, vôňa, lepšie povedané „Kristova príjemná vôňa“, ako sa to tak pekne píše v Novom zákone. To nie je slovo, to je parfum. A keď z nás vychádza táto Kristova vôňa, tak ľudia to zavoňajú. Potom ľudia prichádzajú, aj keď všetkému nerozumejú. V spovednici potom nevedia, ako majú začať. Tak ich povzbudím, aby začali akokoľvek a často sa stáva, že za 10 minút vznikne taká spásna dynami-

ka, až si myslím, že to nemôže byť čisto psychologické... A potom ich vidím vychádzať s nádejou a s novou odvahou. Vyvinula sa atmosféra, ktorá mi pripomína zázrak. A hoci sedím v spovednici šesť hodín, nepadne mi veľmi ťažko koncentrovať sa a v mene Ježišom pomáhať.

Pre kňazov je tu široké pole pôsobnosti a práve v Medžugorí je pre kňazov hlásanie niečím mimoriadnym.

Pokiaľ siaha moja skúsenosť, hlásanie je v Medžugorí mimoriadne silné. Cirkev síce aj inde hlása tú istú pravdu, no vidíme, že si to žiada viac. Sv. Karol Boromejský bol milánskym biskupom a oznámil svojim kňazom v liste či v kázni: „Predstav si, že si kachle. Studené kachle sú nezaujímavé. Ľudia prichádzajú a chcú teplé kachle. Hľad', aby si si svoje kachle dobre zakúril, a keď už v nich horí, dbaj, aby v nich nevyhaslo.“ Tento obraz kachiel veľmi pomáha, lebo

ľudia v Medžugorí cítia Božie kachle, Božie teplo. Bez tepla zostáva všetko studenou skutočnosťou. Ľudia možno povedia: Áno, má pravdu v tom, čo káže. Ale nedotkne sa ich to, neoteplí ich to, nedokážu sa rozohriať pre evanjelium. Dokážeme to iba vtedy, keď planieme. Toto teplo jednoducho v Medžugorí cítime.

Čo by si povedal niekomu, kto by chcel po prvý raz ísť do Medžugoria?

Viac ako rok častejšie navštevujem istú skupinu „anonymných alkoholikov“. Bolo mi nápadné, že mnohí prichádzajú do tejto skupiny z posledných síl. Doslova sa tam vlečú. A pri tomto stretnutí sa potom dejú nádherné veci. Vždy znovu vidám, ako títo ľudia potom idú domov vzpriamení a šťastní.

A podobne sa mi to vidí tu v Medžugorí. Preto vravím: „Cestuj tam, vyskúšaj to, vychutnaj si to, a uvidíš, zachutí ti to.“ Ľudia sem prichádzajú a chutí im

to. Čítal som kedysi knihu istého farára a ten píše, že sa pokúša robiť svoje kázne tak ako dobrá reštaurácia svoje jedlá. Myslí si, že keď je jedlo dobré, ľudia prídu, aj keď sú ceny vysoké. Snaží sa urobiť svoje kázne ako dobré menu. Aj v Medžugorí je to tak, je tu dobré menu. „Skúste a uvidíte!“

Čo povieš o novom pápežovi?

Sedel som pri televízore a sledoval futbal. Vtom som dostal esemesku: „Máme nového pápeža.“ Na obrazovke som potom videl pápeža, ako prichádzal k balkónu. Stál tam – zdalo sa mi, že neisto a trochu rozpačito. Myslel som si, že je akosi dobrý, že je bezradný, veď to je úloha, ktorá nie je taká ľahká. Potom začal, ako pápež nezvykne začínať: „Buona Sera!“ Povedal: „Dobrý večer.“ Skôr než sa na konci rozlúčil a dal požehnanie, povedal: „Prosím, pomodlite sa najprv za mňa, skôr než vám dám požehnanie.“ To sa mi zdá naozaj skvelé. Veď aj vo futbale sa hovorí, že loptu prihráme inému a on nám ju prihrá naspäť. Myslím, že to je niečo veľmi kresťanské. On „prihrá loptu“ ľuďom a oni ju pápežovi prihrajú naspäť.

To, že si vybral meno František, to je silné posolstvo. František bol celkom jednoduchý a získal si ľudské srdcia. Dodnes sú ľudia nadšení svätým Františkom. Ľudia majú pocit, že pápež na základe svojej skúsenosti arcibiskupa v Buenos Aires do toho naprogramoval čosi hlboko pravé. Nebýval v paláci, ale v dvojizbovom byte. Sám si varil, do služby cestoval metrom a pokiaľ viem, bol aj v osadách. Preňho nie je rozhovor s chudobnými ľuďmi nič nového, lebo on to vždy robieval.

Na čo si ešte spomínam: veľká omša v utorok. Prešiel do kaplnky pozdraviť

predstaviteľov štátov. Televízia ukazovala, ako sa zhováral s ľuďmi. Nemohli sme to počuť, iba vidieť. On žiari a ostatní žiaria tiež, všetci sa smejú. Človek mal pocit, že to preňho nie je nijaká námaha alebo premáhanie. Keď som v piatok cestoval do Medžugoria, bol v časopise vo vagóne metra krátky článok. Písala tam istá dáma: Máte pocit, že pápež koná tak, akým je.

Chce ukázať jednoduchosť.

Nielenže to chce – on tak koná, on to vyžaruje. Cítíme tú prirodzenosť, tú pravosť – tá pôsobí jednoducho. Tak ako u Ježiša. Ježiš sa s ľuďmi zhováral, sedával s nimi. Ľudia chceli ísť k nemu, chceli sa ho dotýkať, prinášať mu deti. Cítili: Tento je inakší, je pravý, skutočne sa na mňa pozerá, zaujíma sa o mňa. Alebo si spomeňme na Zacheja. Ježiš sa pozrie hore na strom a vraví: Môžem prísť k tebe na obed? Zachej ani čoby z neba spadol. Ježiš chce ísť práve k nemu, k colníkovi, ktorý bol neoblúbený! V jeho srdci sa muselo všeličo veľmi pohnúť, keď potom zrazu povedal: Vrátim všetko, čo som neprávom získal. Pri pápežovi Františkovi máme tiež taký pocit, že je akosi normálny. Televízia ukazovala, ako pápež odchádza z omše bez omšového rúcha, iba v bielom habite. Má ruku vo vrecku a tak kráča – nie ako pápež zvyčajne chodieval, ale ako ktosi, kto ide na prechádzku. A tak som si pomyslel, že sa cítim dobre vo svojej koži.

Každý má osobitý charakter, charizmu a svoj príbeh. Takže si myslím, že je to asi Prozreteľnosť, ktorá teraz povolala kohosi, kto dlhé roky žil v prostredí, kde je samozrejme takto komunikovať. A myslím, že moc komunikácie, vzájomného rozhovoru, je veľká.

MYŠLIENKY k posolstvu z 25. marca 2013

„V tomto milostivom čase vás pozývam, aby ste zobrali do rúk kríž môjho milovaného Syna Ježiša a aby ste rozmýšľali o jeho mukách a smrti. Nech sa vaše utrpenie zjednotí s jeho utrpením a zvíťazi láska. Pretože on, ktorý je Láska, sám seba dal z lásky, aby spasil každého z vás. Modlite sa, modlite sa, modlite sa, kým láska a pokoj nezavládnu vo vašich srdciach. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

Vďaka ti, milá Matka Božia, za tvoje nádherné posolstvo! Radi berieme do rúk kríž nášho milovaného Pána a Majstra do svojich rúk. Náš pápež František nedávno v kázni povedal: „Každý kresťan môže povedať: Kristus za mňa zomrel. To je najvyšší výraz Ježišovej lásky ku každému človekovi. Z povedomia tejto lásky musí vyrastať vďačnosť – taká hlboká a oddaná vďačnosť, že sa môže

na tvári každého veriaceho zmeniť na slzy radosti.“ Matka, pomôž nám uvažovať nad touto láskou! Matka, pomôž nám zjednocovať naše utrpenie s Kristovým utrpením! Aby nás zachránil, obetoval sa Ježiš za nás. Matka, vypros nám Ježišovu lásku a pokoj pre naše srdce! Buď s nami!

VEZMITE KRÍŽ MÔJHO MILOVANÉHO SYNA DO SVOJICH RÚK

„Drahé deti! V tomto milostivom čase vás pozývam, aby ste zobrali do rúk kríž môjho milovaného Syna Ježiša a aby ste rozmýšľali o jeho mukách a smrti.“

Nasledoval som tvoje želanie, Matka moja. Vzal som do rúk kríž môjho milo-

vaného Pána a Majstra a premýšľal som o jeho utrpení. Tu som začul vo svojom vnútri jeho hlas, ktorý sa mi prihováral: „To všetko znášalo moje láskyplné srdce z lásky k tebe!“ Vďaka, Ježišu, za tvoju veľkú lásku! Vďaka, Matka Božia, za tvoje láskyplné podnety!

Veľký mystik, blahoslavený Heinrich Seuse (1295 – 1366) mal za sebou ťažké časy utrpenia. Tu sa mu dostalo nádherného zjavenia. Stalo sa to raz ráno, vo videní ho obklopovali nebeské zástupy. Tu poprosil mocné knieža archanjela, aby mu umožnil vidieť, ako je Božia ukrytá duša utvorená v jeho vlastnej duši. Vtedy ho nechal anjel nazrieť do vlastného srdca, čo ho naplnilo jasajúcim nadšením. V hĺbke svojho srdca videl *Večnú Múdrosť* sediacu ako láskyplnú postavu. Vedľa nej sedela služobníkova duša (myslí sa tým duša

Heinricha Seuseho) s nebeskou túžbou po Bohu, po Pánovi. Plná lásky sa skláňala k Božiemu boku a objímali ju Božie ruky. Pán si ho pritískal na srdce. Tak videl svoju dušu vo vytržení a rozplývajúcu sa od lásky sedieť v náručí nekonečného Boha. Heinrich Seuse vravel s nesmiernou radosťou: „My nemáme ani poňatia, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú a ktorých on miluje!“ Vďaka ti, Matka, za tvoje podnety! Tak voláme k Ježišovi: „Kristus, božský Pane, teba miluje iba ten, čo má silu na to, aby miloval. Nevedome, kto ťa nepozná, plný túžby, kto o tebe vie. Kristus, ty si moja nádej, môj pokoj, moje šťastie, k tebe sa skláňa môj duch. Kristus, teba zbožňujem. Kristus, teba sa pridžžam celou silou svojej duše. Teba jediného, Pane, milujem. Teba hľadám, teba nasledujem.“

ZJEDNOCOVAŤ NAŠE UTRPENIE S KRISTOVÝM UTRPENÍM

„Nech sa vaše utrpenie zjednotí s jeho utrpením a zvíťazí láska. Pretože on, ktorý je Láska, sám seba dal z lásky, aby spasil každého z vás.“

Nie je to vždy ľahké trpieť, či už na duši alebo na tele. Ale Pán trpí s nami a on zvíťazí. Lebo z nekonečnej lásky sa obetoval za nás. V poslednej úvahe som hovoril o írskom kňazovi, ktorý pri 12. stanici krížovej cesty zrazu naživo uvidel Ježiša na kríži. Kňaz vidí Pánovo opuchnuté telo, ktoré vyžaruje nezničiteľnú lásku, ale aj smútok. Zažíva Pánovo utrpenie, ale aj svoje vlastné.

V istom španielskom kostole uctievali starý kríž, ktorého pravé rameno uvoľnené z klinca odvísa. O kríži jestvuje

táto legenda: Kedysi sa spovedalo v otvorenej spovednici, nad ktorou visel tento kríž. Spovedal sa veľký hriešnik s pravou ľútosťou nad svojimi hriechmi. Spovedník váhal s odpustením. Nakoniec ho však vyslovil, no naliehavo varoval toho muža pred novým upadnutím. Ten slúbil úprimné polepšenie a dosť dlho vydržal. No potom ho premohla slabosť a znovu upadol do svojich hriechov. Trpká ľútosť ho znovu vohnala do spovednice. Kňaz dlho váhal, kým mu dal rozhrešenie, a povedal: „Tento raz je to ale posledné rozhrešenie!“ Po dlhšom čase, tak vraví legenda, priviedol zvyk a slabosť úbohého hriešnika znovu k pádu. A znovu skormútene vyhladal spovedného otca. Kňaz sa však ukázal byť neúprosný. „Je koniec,“ povedal.

„Stále znovu upadáš do svojich starých chýb a hriechov. Tvoja kajúcnosť nemôže byť pravá!“ „A predsa je moja kajúcnosť pravá,“ povedal ten muž. „Upadol som, lebo som chorý a slabý, ale v hĺbke srdca je mi to ľúto.“ „Nie,“ povedal kňaz, „pre teba už niet odpustenia.“

Tu ako keby zaznel z križa plač. Naľakaný kňaz sa pozrel nahor, tu spustil Ukrižovaný svoju pravú ruku z klinca a nad hlavou hriešnika vyslovil odpustenie: „Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritui Sancti. Amen.“ Obrátený k spovedníkovi povedal Pán: „Ty si nevyliat zaňho svoju krv. Božia dobrota je nekonečná!“

MODLITE SA A NECH VO VAŠICH SRDCIACH PANUJE LÁSKA A POKOJ

„Modlite sa, modlite sa, modlite sa, kým láska a pokoj nezavládnu vo vašich srdciach. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

Mladého mexického mučeníka, ktorý nemal ani len 18 rokov, vyzvali roku 1926 vojaci, aby sa posmieval Kristovi volaním: „Dole s Kristom!“ No on volal: „Nech žije Kristus, Kráľ!“ Vojaci ho odvliekli na nákladnom aute k rodičovskému domu. Tu práve vychádzala z domu matka. Volala k svojmu synovi: „Nezapri svoju vieru, aj keď ťa zabijú! Viera má oveľa väčšiu cenu než tvoj pozemský život!“ Mocnými zásahmi bajonetov stále viac zraňovali mladíka. Z poslednej sily zvolal: „Nech žije Kristus, Kráľ!“ a odovzdal svoju dušu svojmu Pánovi a Majstromi. Ježišu, vrúcne ťa prosíme, daruj nám takú veľkú odvahu a takú lásku, aby aj v našich srdciach zavládla táto láska a pokoj!

Vďaka ti, Matka Božia, za tvoje krásne posolstvo!

Dr. Johannes Gamperl

Modlitba za pokoj sa uskutoční 24. septembra 2013 v Dóme sv. Štefana vo Viedni

za účasti kardinála Dr. Christopa Schönborna a vizionára Ivana Dragičevića. Bližšie informácie uverejníme na našej internetovej stránke www.marianskecentrum.sk

In memoriam Maji Zalarovej
12. 4. 1926 – 1. 3. 2013

Svetlo z Medžugoria je plné milosti!

Hoci Medžugorie nie je oficiálne uznané Cirkvou, putujú sem mladí aj starí ľudia z celého sveta. Medžugorie je najnavštevovanejšie pútnické miesto sveta, kam ročne putuje asi milión pútnikov. K takmer stotisíc Slovincom a pútnikom z iných štátov, ktorí prichádzajú do malého hercegovinského mestečka, patrí aj Maja Zalarová, ktorá nám v rozhovore vysvetľuje svoj pohľad na mariánske zjavenia. Celé roky bola hnacou silou medžugorského hnutia v Slovinsku.

Maja, kedy si naposledy putovala do Medžugoria?

Naposledy som bola v Medžugorí 1. mája 2012. Štrnásť dní predtým som sa vydala so svojim synom na osobitnú púť, lebo som si vzala so sebou do Medžugoria lekárske nálezy o tom, že mám vyliečiteľnú rakovinu. Na štrnásty deň liečby zmizli všetky stopy rakoviny. Potom som kvôli nádoru štítnej žľazy zašla k svojej lekárke. Diagnózu mi oznámili počas mládežníckeho festivalu v posledný augustový deň. Preto som sa ihneď musela vrátiť z Medžugoria domov.

Aké bolo tvoje prvé stretnutie s Medžugorím?

V roku 1983 zomrel môj muž. Bol to dobrý človek a žili sme v harmonickom manželstve. Boli sme zosobášení tak-

mer 58 rokov, preto jeho odchod pre mňa znamenal koniec sveta. Bola som taká nahnevaná, že som vedela pochopiť krvnú pomstu i samovraždu. Moje deti boli už odrastené, ale ja som veľmi ťažko znášala samotu. Niektorí moji priatelia už navštívili Medžugorie a u nás sa o ňom veľa hovorilo i písalo. Prehovorili ma, aby

som odcestovala s nimi do Medžugoria, hoci to všetko pre mňa nič neznamenal. Ešte dnes myslím na požehnanie, ktoré ma tak naplnilo, že som predsa len jedného studeného, zasneženého rána nastúpila do autobusu. Od prvej púte stále ešte myslím plná obdivu na tie zlaté steny kostola. Dlho som rozmýšľala nad tým, ako títo ľudia majú radi Panu Máriu, že jej vybudovali zlatý kostol. Pri najbližšej púti, ktorá sa konala o niekoľko mesiacov neskôr, som sa pýtala domácich, prečo sňali zlato zo stien kostola. Začudovane sa na mňa pozreli a povedali, že steny kostola nikdy neboli zlaté.

Mnohí ľudia videli nadprirodzené znamenia. Vari si aj ty okrem tých zlatých stien, ktoré sa ti zdali byť pravé, zažila takéto znamenia?

Všetko ti neporozprávam, ale môžem povedať, že som dačo videla. Boh koná zázraky zvnútra, nie zvonka. Podstatou Medžugoria nie je farba prírody, ani otáčanie slnka a kríža. Podstatou Medžugoria je volanie Márie, aby sme sa obrátili, volanie k modlitbe, pôstu a odpúšťaniu. Keď prichádzame k Márii so srdcom, nepotrebujeme fantáziu, aby sme cítili Máriinu blízkosť. Isteže, ak niekto prichádza do Medžugoria ako turista, ten to ťažko pochopí.

Čo je podľa tvojho presvedčenia pravda o Medžugorí?

Spočiatku som bola veľmi skeptická. Neskôr – a to trvá dodnes – som nikdy nezapochybovala o pravdivosti zjavení alebo posolstiev. Je to náhodná zhoda dátumov, že sa Mária po prvý raz zjavila presne desať rokov pred začiatkom „balkánskej vojny“ a že sa Mária pri tomto

prvom zjavení 25. júna 1981 predstavila ako Kráľovná pokoja? Ani to nebola nijaká náhoda, že sa atentát na pápeža stal presne 13. mája v deň fatimských zjavení. Medžugorie je, ako povedal kardinál Schönborn, mariánskou misijnou stanicou. Ako v čase pred prvou svetovou vojnou a počas nej prišla do Lúrd a Fatimy, tak prišla Mária v tejto dobe do Medžugoria – ohniska Balkánu.

Čo nám chce Matka Božia oznámiť?

Chce nás pozvať k obráteniu! Musíme pochopiť Sväté písmo, aby sme mohli žiť podľa jeho nauky. A Sväté písmo je kniha, ktorá nás podnecuje. Je ťažko pochopiteľná, preto potrebujeme posolstvá. Ak chceme pochopiť integrály, musíme najprv ovládať počty a násobilku. Mária nám chce posolstvami priblížiť Ježiša. Materinská láska nás učí prvým

krokom na ceste k obráteniu a k životu s Bohom.

Duch medžugorských posolstiev naozaj nie je búrlivý. Mária nežne varuje pred katastrofami. Prečo sa pri čítaní zdá, že jej posolstvá sú si podobné?

Veď v podstate aj sú. Za 31 rokov dostali šiesti vizionári niekoľko takých posolstiev a dodnes sa to nevysvetlilo. Každé posolstvo má svoj význam, a hoci sú si podobné, obsahujú vždy iné pozvanie. Preto prichádzajú mladí ľudia tak radi do Medžugoria, lebo tu dostávajú posolstvo Svätého písma bez balastu, bez ťažkých teologických alebo filozofických vysvetlení. Mária nás pozýva s materinskou láskou a dáva nám pokyny, ako môžeme účinne pôsobiť.

Aké sú to pokyny?

Pôst, modlitba a najmä modlitba ruženca, sviatosť zmierenia a Eucharistia.

Pôst je „najhmatateľnejší“. Postiť sa možno rozličným spôsobom, ale Mária hovorí vo svojich posolstvách predovšetkým o istom druhu odriekania, vzdávania sa malých vecí, aby sme sa stávali lepšími ľuďmi. Teraz si dovoľím povedať čosi odvážne: Medžugorie neuznávajú tí, čo sedia v pohodlných kožených foteloch. Medžugorie neposkytuje vysoké platy alebo dobré pracovné miesta. Medžugorie núka zvestovanie, utrpenie, zadosťučinenie viery za tých, ktorí sa rúhajú Bohu. Božie pokyny, pokiaľ ide o Máriine posolstvá, sú pre nás potrebné, napriek miliónom Biblií. Vo svete existuje veľký tlak, neprávosť – keby toho nebolo, nemusela by sa Mária zjavovať a pozývať nás prostredníctvom vizionárov k obráteniu.

Ty poznáš všetkých vizionárov. Sú títo vizionári „normálni“ ľudia?

Môžem ti porozprávať príbeh, ktorý som zažila pred pätnástimi rokmi v Medžugorí. Išla som k priechodu pre chod-

cov a zrazu prichádzalo ku mne auto so škripajúcimi brzdami. Cez okno mi kýval vizionár Ivan. Vtedy mal tridsať rokov. Všetci šiesti vizionári sú normálni ľudia a všetci žijú v manželstvách, hoci Jakov raz povedal, že by chcel byť biskupom. To znamená, že vizionári sa musia zaoberať takými istými starosťami ako iné manželské páry.

Ty si bola stokrát pri zjaveniach. Môžeš nám o tom niečo povedať?

Pre mňa osobne je dôležité, že tie zjavenia nie sú nijaké halucinácie alebo psychologické poruchy. Keď si čo len raz pri tom zjavení, vidíš, že to nie je nijaká hra. Pri zjavení sa zmení tvár vizionára. Bola som raz pri vizionárke Ivanke a povedala som jej, aby poprosila o niečo Máriu v mojom mene. Počas zjavenia sa jej zmenila tvár a ja som sa počula, ako hovorím: „Ivanka, aká si krásna!“ Vizionárka nikdy nevyzerala mladšia a krajšia než v tomto okamihu a mala takú mimoriadne lúbeznú, krásnu tvár. Po zjavení bola zasa tou starou Ivankou. Pravosť zjavení sa mi už často potvrdila a stovky malých udalostí som i ja sama prežila. Pri vizionárke Vicke som bola práve vtedy, keď sa moja dcéra musela podrobiť ťažkej operácii. Prosila som Vicku, aby odovzdala moju dcéru Márii. Vicka mi povedala: „Ty dávaj sama na seba pozor,“ hoci nič nevedela. To bolo jediné, čo mi k tomu povedala. S mojou dcérou bolo všetko v poriadku, ale mne o pár mesiacov diagnostikovali rakovinu.

Ostáva skutočnosťou, že sa v Medžugorí dejú zázračné obrátenia. Ako by si opísala medžugorský jav?

Medžugorské svetlo je plné milosti. Mária nás neprestajne pozýva k modlitbe. Ruženec je najsilnejšou zbraňou proti satanovi. Všetky Zdravasy sú rovnaké, a predsa nie sú tie isté. Ako lístie na strome. Je rovnaké, a predsa je každý list inakší.

Modlitba ruženca je pre nás Boží dar. Modlitbu netreba nikdy obnovovať, modlitby sú vždy nové. Naša duša nemusí recitovať 50 Zdravasov, aby niečo robila.

Preto je v Medžugorí po mnohých rokoch toľko spovedí, odpustení, obrátení a uzdravení.

Preto je v Medžugorí toľko duchovných povolaní. V tomto čase prosí Mária zvlášť za to, aby sme sa modlili za duchovných pastierov.

Doteraz nikdy nebývali také dlhotrvajúce zjavenia ako v Medžugorí. Čo myslíš, prečo trvajú tak dlho?

Žijeme vo veľmi ťažkých časoch. Moderný človek je v kríze bez vnútorného pokoja. Ateizmus je hlbokou ranou a koreňom zla. Je úmyslom mariánskych zjavení napomínať ľudí a pozývať ich na cestu zmierenia s Bohom. Spoveď je cestou k zmiereniu. Obrátenie môže zabrániť katastrofe a my môžeme zažiť tento boj medzi nebom a peklom.

Keď sa pozrieme na Lurdy, Fatimu a Medžugorie – Mária sa vždy zjavovala ľuďom v ťažkých časoch ich dejín. Poslaním Márie v tomto svete je sprevádzať ľudí k Bohu, aby sa opierali o evanjelium a o život Cirkvi. Myslím, že je to veľmi materinské poslanie.

Maja Zalarová čerpala silu pre svoj život a účinkovanie z viery v Medžugorí. Kiež jej teda Matka Božia pripravi v nebi večný domov. Maja, vďaka ti za všetko.

MEDŽUGORIE

je moja duchovná vlasť

*Rozhovor so sestrou Ivankou Vasiljovou
viedol Vítomir Damjanovič 24. 3. 2013 v Medžugorí.*

Sestra Ivanka Vasiljová sa narodila v Medžugorí a tu aj žila. V mladosti bola blízka vizionárom a učila sa v modlitbovej skupine v škole Matky Božej. Dnes je rehol'nou sestrou v spoločenstve Mária, Kráľovná pokoja v Rakúsku. Na jednom stavenisku sa konal rozhovor osobitného druhu. To stavenisko bude domom spoločenstva, ktorý teraz vyrastá v Medžugorí vedľa cintorína za Zmrŕtvychstálým.

Sestra Ivanka, ty si medžugorská rodáčka ako aj tvoji rodičia. Teraz žiješ v spoločenstve v Rakúsku. Keď sa Matka Božia začala zjavovať v Medžugorí, ako to vtedy bolo?

Na začiatku zjavení som mala 13 rokov, skončila som šiestu triedu základnej školy. Zjavenia boli veľkou udalosťou. Veľmi rýchlo sa rozšírila zvesť o prvom zjavení. Mňa osobne sa to veľmi dotklo, že sa Matka Božia môže vôbec zjavovať. Nemohla som to pochopiť, ani tomu rozumieť. To boli moje prvé úvahy, keď som počula o zjaveniach. Keď som si uvedomila, že Matka Božia si vybrala moje rodisko, bola som hrdá a dotknutá v hĺbke srdca.

Môžeš nám povedať, čo pre teba zjavenia znamenali a ako na teba zapôsobili?

Vyrástla som ako katolíčka a chodievala

som pravidelne na svätú omšu. V rodine sme sa spolu modlievali, ale nemodlili sme sa ruženec. Dobre sa pamätám, že sa v jednu stredu zjavila Matka Božia na vrchu za obcou Bijakoviči. Hneď potom v sobotu bola celá moja rodina na vrchu Podbrdo. Dobre sa ešte na ten deň pamätám. Bola som veľmi blízko pri vizioná-

roch, keď prišla Matka Božia. Mladí ľudia, ktorí vídávali Matku Božiu, boli v mojom veku. Bolo to dačo zvláštne, na čo nikdy v živote nezabudnem. Keď som videla tváre vizionárov počas zjavenia, bolo mi jasné, že toto nemôžu hrať. To mi stačilo. Mala som istotu, že Matka Božia je prítomná.

Napísala si svoje vlastné skúsenosti s Medžugorim. Ako určovalo Medžugorie tvoju ďalšiu životnú cestu?

V septembri som zasa išla do školy, ale skúsenosť so zjavením, pri ktorom som mohla byť prítomná, oživila moju osobnú vieru. Na Vrchu zjavenia som zistila, že v Medžugorí sa deje niečo mimoriadne. V mojej rodine sme sa začali spolu modlievať, ako nám to radili vizionári a Matka Božia žiadala od nás.

Radi sme chodievali do kostola na ve-

černý program, tam sme sa modlievali ruženec a spolu slávili svätú omšu.

Bola som v puberte – tínedžerka. Predtým som sa sama seba pýtala, či Boh vôbec existuje. Skúsenosti s medžugorskými udalosťami prehĺbili a posilnili moju vieru. Zrazu som sa už nepýtala, či jestvuje Boh alebo Matka Božia. Udalosti v mojej mladosti mi dali veľa odpovedí na moje niekdajšie otázky.

Ako potom prebiehal tvoj ďalší život?

Čoskoro som vstúpila do modlitbového spoločenstva, ktoré viedla Matka Božia prostredníctvom Jeleny, mojej sesternice. Tento čas v modlitbovej skupine bol procesom a cestou duchovného dozrievania a cestou viery. Pravdaže som sa sama

seba pýtala, kam povedie môj život a čo by som vo svojom živote rada robila? Čo chce Boh odo mňa?

Po týchto skúsenostiach si sa rozhodla vstúpiť do spoločenstva?

Mohla by som povedať, že najťažšie bolo pre mňa rozhodnutie. Všetko ostatné bolo ľahšie. Mala som vlastné plány pre svoj život, moji rodičia tiež mali pre mňa plány – ak sa to tak dá povedať. Chodila som do školy pre zdravotné sestry v Mostare a bola som dobrou žiačkou. Po skončení školy som chcela študovať medicínu v Sarajeve a Záhrebe. Najťažšie bolo rozhodovanie medzi týmito oboma možnosťami: štúdium alebo spoločenstvo.

Keď som spozorovala, že vo mne rástla

túžba po duchovnej ceste, uvažovala som, ako mám vysvetliť rodičom, že nezačnem študovať. No moji rodičia prijali dobre moje rozhodnutie. Pre nich bolo a je dôležité, aby som bola šťastná, aby som mohla ísť slobodne svojou cestou.

Vstúpila si do spoločenstva, ktoré vzniklo prostredníctvom Medžugoria. Dodnes si v tomto spoločenstve. Môžeš nám povedať, čo je to za spoločenstvo?

My sme spoločenstvo, ktoré vzniklo z podnetu medžugorských udalostí a je poznačené touto spiritualitou. Začiatky spoločenstva spočívajú v medžugorských modlitbových skupinách. Keď vznikalo, vyskytovali sa rozličné fázy, až sa sformulovalo také, aké je dnes. Toto spoločenstvo je teraz v Rakúsku pri obci Gnas v Bierbaume v južnom Štajersku, ďalšie v blízkosti Viedne v Maria Lanzendorfe. Spoločenstvo *Mária, Kráľovná pokoja* oficiálne potvrdil roku 2001 kardinál Schönborn. V spoločenstve žijú kňazi, bratia a sestry, teda rehoľníci a rehoľníčky, ktoré žijú vo františkánsko-mariánskej spiritualite. Žijeme podľa pravidiel sv. Františka a sv. Kláry. Usilujeme sa prijímať podnety Medžugorskej Matky Božej a uskutočňovať ich. Názov nášho spoločenstva *Mária, Kráľovná pokoja* vypovedá o tom, čo nosíme v srdci a na čo chceme poukazovať svojím životom.

Spoločenstvo *Mária, Kráľovná pokoja* má sídlo v Rakúsku. Ale v poslednom čase ste začali stavať dom v Medžugorí. Chcete sa vrátiť ku koreňom. Môžeš

nám niečo porozprávať o vašom projekte?

Dobre vravíš, že sa chceme vrátiť k svojim koreňom. Po všetky tie roky sme si želali postaviť tu v Medžugorí dom, kde by sme mohli byť ako spoločenstvo, keď sme v Medžugorí. Chceme sa posilniť v našom pôvodnom povolani tým, že budeme žiť v úzkom spojení s Medžugorím. Posolstvá, ktoré nám Matka Božia poskytuje už vyše 30 rokov, chceme prijať a ďalej odovzdávať.

V modlitbe sme očakávali Božiu vôľu, aby nám ukázala správnu cestu. Dôležitým bodom bolo nájsť vhodný stavebný pozemok. Keďže spoločenstvo žije z prozreteľnosti, bola pre nás dôležitá aj finančná otázka. Keď sa moji rodičia rozhodli dať nám k dispozícii stavebný pozemok a Boh nám finančnou pomocou umožnil začať so stavbou, vedeli sme, že čas dozrel.

Ďalším znamením pre nás bolo to, že naša zosnulá sestra Danica našla svoje miesto posledného odpočinku v blízkosti nášho budúceho domu. Je pochovaná na cintoríne za kostolom, v blízkosti miesta, kde je aj páter Slavko.

To sú všetko vonkajšie znaky, no dodá-

vajú nám odvalu a posilňujú nás, aby sme začali stavať.

Dokončili ste prvú časť práce. Hrubá stavba je hotová. Ostáva ešte veľký kus práce.

Vďaka Bohu, že sa podarilo dokončiť strechu skôr, než sa začala zima. Ale ako vravím: Je tu ešte veľa roboty, kým bude dom obývatel'ný. Nebojíme sa tohto kroku, lebo dôverujeme Božej prozreteľnosti. Boh nás sprevádzal až sem mnohými malými i veľkými zázrakmi.

Áké poslanie má dom?

Máme predstavu o tom dome, no sme otvorení pre to, čo nám ukazuje Boh. Dom sa volá *Dom stretnutia* a má byť domom modlitby. Keď vravím *Dom stretnutia*, vôbec nemám na mysli nejaký hotel alebo penzión. Takých domov je v Medžugorí veľa. V princípe je dom rozdelený na časť pre bratov a časť pre sestry – teda je tu pre rehoľníkov a rehoľníčky. Keď prichádzame do Medžugoria, máme miesto, kde môžeme bývať.

Ďalšia časť je určená pre osoby, ktoré by v Medžugorí chceli stráviť nejaký čas v tichu a modlitbe. Záleží nám najmä na mládeži, s ktorou sme získali veľa skúseností už v Rakúsku. Vidíme, že je veľa mladých ľudí, ktorí hľadajú Boha a svoju vlastnú životnú cestu. Niektorí túžia po živote pre Boha. Často im však chýba odvaha a podpora, aby sa pre to rozhodli. Myslím, že Medžugorie je ideálnym miestom pre takých mladých ľudí. Keď tam môžu prežiť nejaký čas, môže ich to posilniť. Je osožné pre nás ako pre spoločenstvo umožňovať toto mladým, aby mohli dospieť k dobrému rozhodnutiu.

Pritom sa pamätá na to, aby skupiny, ktoré putujú do Medžugoria, mohli navštíviť spoločenstvo, aby získali podnet na spoločnú modlitbu a rozhovor.

Viem, že váš úmysel postaviť dom bol v medžugorskej farnosti veľmi

dobre prijatý. Františkáni sú radi, že ste nablízku, a tak prinášate podporu pastoračnej činnosti.

Na začiatku stavby sa páter Ignaz Domej zhováral s vtedajším farárom pátrom Petarom Vlašičom. Ten sa tešil, že začíname toto dielo a povzbudzoval nás: „Keď už dačo staviate, tak postavte niečo poriadne. Lebo ináč to budete čoskoro musieť zväčšovať! Ja som starý farár, hovorím to zo svojich skúseností s Medžugorím.“ Radil nám, aby sme všetko dobre zväžili a smelo konali. Nebohý páter Petar telesne už nie je prítomný, no my sme mu veľmi vďační za jeho rady a otvorenosť. V mnohých veciach nám veľmi pomohol. Modlíme sa za neho a veríme, že aj on sa za nás prihovára v nebi.

Vaše spoločenstvo pomaly narastá. Koľko je vás?

Desiati z nás máme sľuby, z toho sú traja kňazi. K spoločenstvu sa pripája skupina mladých ľudí, ktorí sa zaujímajú o duchovnú cestu a sú vo fáze rozhodovania. Navyše sú tu vonkajší členovia spoločenstva, ktorých voláme obláti. Je to akýsi druh františkánskeho tretieho rádu. Sú s nami veľmi prepojení a podieľajú sa na našej spiritualite.

Sestra Ivanka, ty žiješ v spoločenstve, ktoré vzniklo na podnety z Medžugoria. Čo znamená Medžugorie pre teba v tvojom rehoľnom živote?

Nielenže som sa v Medžugorí narodila, ale Medžugorie je mojou duchovnou vlasťou. Tu som doma. Prísť do Medžugoria a nejst na Vrch zjavenia a na Križevac je pre mňa nepredstaviteľné. Je to dôležitá časť spirituality Matky Božej v Medžugorí. Keď prichádzam so skupinami, ideme vždy na obidva vrchy. V kostole je svätá omša a poklona. Eucharistický Pán je zdrojom môjho duchovného života. Mohla by som povedať, že eucharistická poklona je vrcholom všetkých našich modlitieb, lebo smieme v tichosti zažiť Božiu prítomnosť.

Výročné zjavenie vizionárke Mirjane Dragičevičovej-Soldovej 18. marca 2013

Vizionárka Mirjana Dragičevičová-Soldová mala každodenné zjavenia od 24. júna 1981 do 25. decembra 1982. Na poslednom každodennom zjavení jej Panna Mária po zverení desiatého tajomstva povedala, že sa jej bude zjavovať jedenkrát ročne, a to 18. marca. Tak je to doteraz. Na výročný deň sa zhromaždilo viac ako tisíc pútnikov na modlitbe ruženca. Zjavenie sa začalo o 13.52 h a trvalo do 13.58 h. Matka Božia dala toto posolstvo:

„Drahé deti! Pozývam vás, aby ste v úplnej dôvere a radosti zvelebovali Pánovo meno a deň čo deň mu zo srdca ďakovali za veľkú lásku. Môj Syn vám skrze túto lásku, ktorú vám ukázal na kríži, dal možnosť, že vám bude všetko odpustené a nemusíte sa hanbiť ani skrývať a zo strachu neotvárať môjmu Synovi dvere svojho srdca. Naopak, deti moje, zmierte sa s nebeským Otcom, aby ste mohli milovať seba samých tak, ako vás miluje môj Syn. Keď budete milovať seba samých, budete milovať aj druhých ľudí, uvidíte v nich môjho Syna a spoznáte veľkosť jeho lásky. Žite vo viere! Môj Syn vás skrze mňa pripravuje na skutky, ktoré chce uskutočniť prostredníctvom vás, cez ktorých sa chce osláviť. Ďakujte mu. Zvlášť mu ďakujte za pastierov, za vašich prostredníkov v zmierení s nebeským Otcom. Ja ďakujem vám, svojim deťom. Ďakujem vám.“

Matka Božia rozumie bolesti a utrpeniu a dodáva silu k životu

„Mal som veľké želanie prísť do Medžugoria, aby som sa Matke Božej poďakoval za všetko, čo mi dala.“ Je vedúcim nadácie Počujem, verím, vidím, ktorá má sídlo v Záhrebe. Ešte dodal: „Medžugorie je pre mňa čosi zvláštne. Žijem s Medžugorím, najmä s posolstvami Matky Božej. Pred 10 – 12 rokmi som Matke Božej sľúbil, že posolstvá, ktoré poskytuje každý mesiac farnosti a svetu, odovzdám ďalej všetkým svojim známym. To robím dodnes, posielam ich takmer na 300 adries. Samotná nadácia a jej činnosť považuje za najdôležitejšie načúvanie Písmu. To sú plody posolstva Matky Božej konkrétne z 18. októbra 1984, keď povedala, že Biblia má v našich rodinách ležať na viditeľnom mieste, aby nás vždy povzbudzovala k čítaniu a modlitbe.“

Pán Mirko Hrkač stratil pred desiatimi rokmi zrak. „Bolo to veľmi ťažké, ale ruženec mi pomáhal. Predtým som pracoval ako stavbársky majster. Viedol som normálny život,“ povedal Mirko. Potom prišiel do Medžugoria, kde dostal impulz študovať teológiu. Nadácia *Počujem, verím, vidím* vydáva celý rad kníh na počúvanie, medzi ktorými sa nachádzajú aj všetky knihy pátra Slavka Barbariča. Predseda nadácie potvrdzuje, že bez viery by bolo ťažké zvládnuť stratu zraku: „Matka Božia mi vždy dodávala silu, najmä jej situácia pod krížom. S ňou sa vždy môžem z ťažkých situácií pozdvihnúť, ona rozumie chorobe a utrpeniu a dodáva silu žiť ďalej.“

Projekt „Kúsok lásky“

Pred rokom sme začínali v spolupráci s Domovom sociálnych služieb Kaštieľ Stupava hľadať dobrovoľných spolupracovníkov, ktorí by boli ochotní venovať starým a opusteným ľuďom trochu svojho voľného času a najmä – kúsok lásky. Boli sme zvedaví, či náš projekt nájde odozvu medzi našimi čitateľmi. Sme radi, že po roku sa môžeme podeliť so skúsenosťami, ktoré na našu výzvu má s dobrovoľnou spoluprácou pani Eva Sýkorová z Bratislavy.

Pani Sýkorová, mohli by ste sa predstaviť našim čitateľom?

Pracujem v Slovenskej pedagogickej knižnici a už dávnejšie som chcela ne-

jakým spôsobom pomáhať starším ľuďom. Už predtým som chodievala za staršími kolegynami, keď boli v takýchto domovoch a vedela som, čo takáto práca obsahuje. Preto som privítala možnosť zapojiť sa do projektu „Kúsok lásky“. Oslovilo ma, že nie sú potrebné žiadne špeciálne požiadavky na vzdelanie, odbornosť, ale stačí snaha pomôcť starým ľuďom v domovoch. Naozaj im dobre padne, keď je ochotný niekto ich vypočuť, ísť s nimi na prechádzku.

Ako prebieha takáto činnosť a ako vás prijali starkí v domove?

Chodievam do domova v nedele. Už vedľa, že prídem a očakávajú ma. Vybrala som si takú pomoc, že ich sprevádzam do kostola na nedeľnú sv. omšu. Kostol je v blízkosti domova, takže nie je veľký problém prejsť pešo ku kostolíku aj s vozíčkarmi. V domove síce býva sv. omša v stredu, ale títo starkí veľmi oceňujú, že môžu prísť do kostola medzi ostatných veriach, do farského spoločenstva. Necítia sa potom takí odstrčení, ale sú súčasťou diania vo farnosti. Do kostola chodia mladé rodiny s deťmi a to na nich veľmi pozitívne pôsobí. Majú veľmi radi, keď sa v kostole deje niečo slávnostné. Napríklad bolo prvé sv. prijímanie, predošlú nedeľu prišli mladí ľudia z Poľska, ktorí prišli v krojoch a krásne spievali a to všetko títo starkí veľmi oceňujú a dodáva im to silu a energiu.

Chodievajú s vami z domova tí istí ľudia alebo sa to vždy mení?

V domove pracuje koordinátorka týchto činností a tá vždy zisťuje záujem

o návštevu nedeľnej sv. omše. Ona mi pripraví zoznam, avšak ja už poznám ľudí, ktorí pravidelne so mnou chodia-vajú. Ja môžem zobrať so sebou aj ľudí z uzavretých oddelení, ktorí sami nemôžu opustiť domov bez sprievodu. A to je

veľmi dobre, lebo inak by sa nedostali von z domova. Už sa vykryštalizovala taká skupinka asi desiatich ľudí, ktorí chodia pravidelne, keď im to zdravotný stav dovolí.

Budete v tejto práci aj ďalej pokračovať?

Určite áno, kým mi to zdravie alebo iné okolnosti dovolia. Veď tam prežijeme aj veselšie príhody. Možno pre niekoho sú to maličkosti. Napríklad sme boli s dvomi vozíčkarmi vo výťahu, pridal sa k nám do výťahu jeden pán a on stisol tlačidlo na iné poschodie. My sme vyšli z výťahu na úplne iné oddelenie. Pre týchto ľudí už aj takáto maličkosť bola príjemným obveselením.

Pani Sýkorová, ďakujem vám, že ste sa zapojili do tejto činnosti a verím, že bude inšpiráciou aj iných, ktorí by chceli a majú možnosť pomôcť. Ved' stále platia evanjeliové slová: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40).

Rozhovor viedol **mk**

Pozvánka na 18. medzinárodný seminár kňazov

V Medžugorí sa uskutoční 18. medzinárodný seminár pre kňazov v dňoch od 8. júla do 13. júla 2013. Už sa stalo dobrým zvykom, že naša organizácia ponúka na seminár kňazov bezplatnú dopravu pre kňazov a seminaristov, ktorí by mali záujem zúčastniť sa na seminári. Ubytovanie a stravovanie bezplatne poskytujú farníci z Medžugoria. Voľné miesta v autobuse môžu využiť pútnici, ktorí by sa chceli zúčastniť tohto seminára (tí si však musia hradiť náklady na cestu a ubytovanie). Prednášky sú simultánne prekladané a pomocou malého rádia si ich môžu vypočuť všetci záujemcovia, nielen zúčastnení kňazi. Podrobnosti vám poskytneme v Mariánskom centre Medžugorie na telefónnom čísle: +421-905 254 742, alebo mailom na adrese: marianskecentrum@gmail.com

MEDJUGORJE

POSOLSTVÁ Z 25. V MESIACI

25. februára 2013 – „Drahé deti! Aj dnes vás pozývam k modlitbe. Hriech vás priťahuje k pozemským veciam, avšak ja som vás prišla viesť k svätosti a Božím veciam. No vy bojujete a svoje sily strácate v boji s dobrým a zlým, čo je vo vás. Preto, deti moje, modlite sa, modlite sa, modlite sa, kým sa vám modlitba nestane radosťou a váš život jednoduchým kráčaním k Bohu. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. marca 2013 – „Drahé deti! V tomto milostivom čase vás pozývam, aby ste zobrali do rúk kríž môjho milovaného Syna Ježiša a aby ste rozmýšľali o jeho mukách a smrti. Nech sa vaše utrpenie zjednotí s jeho utrpením a zvíťazí láska. Pretože on, ktorý je Láska, sám seba dal z lásky, aby spasil každého z vás. Modlite sa, modlite sa, modlite sa, kým láska a pokoj nezavládnu vo vašich srdciach. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. apríla 2013 – „Drahé deti! Modlite sa, modlite sa, len sa modlite, kým sa vaše srdce otvorí vo viere ako kvet, ktorý sa otvára teplým lúčom slnka. Toto je čas milosti, ktorý vám dáva Boh skrze moju prítomnosť a vy ste ďaleko od môjho srdca. Preto vás pozývam na osobné obrátenie a rodinnú modlitbu. Nech je vám Sväté písmo vždy povzbudením. Všetkých vás žehnám svojím materinským požehnaním. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto telefónnom čísle v sieti mobilného operátora O2:

+421-948 401 104

Na toto číslo môžete poslať aj SMS s odkazom alebo objednávkou. Nové posolstvo, časopis a aktuálnu knižnú ponuku nájdete aj na internetovej adrese:

www.marianskecentrum.sk

Nový provinciál P. Dr. Miljenko Šteko

P. Miljenko Šteko sa narodil roku 1969 v Tomislavgrade. Študoval na jezuitskej teologickej fakulte v Záhrebe a na teologickej fakulte v Bologni.

Magisterské štúdium ukončil na pápežskej františkánskej univerzite Antonianum v Ríme v roku 2000. V roku 2005 dostal doktorát z teologickej spirituality na pápežskej teologickej fakulte Theresianum v Ríme. Za kňaza bol vysvätený v roku 1996 v Rakúsku vo Fronleitene. Pôsobil v Humci, v Posušji a v Záhrebe. V rámci provincie bol sekretárom pre vzde-

lávania a štúdiom a spirituálom seminaristov a novicov. Viac rokov pôsobil ako predseda komisie pre vzdelávanie a štúdiom pri chorvátskej Konferencii vyšších rehoľných predstavených. Bol členom viacerých komisií a výborov.

V apríli 2007 ho zvolili za vikára františkánskej provincie v Hercegovine. Pôsobil v Medžugorí od roku 2007 do apríla 2013 ako farský vikár. Na pravidelnej kapitule 10. apríla 2013 ho zvolili za provinciála františkánskej provincie v Hercegovine, kde nahradil predošlého provinciála P. Dr. Ivana Sesara.

Novému provinciálovi vyprosujeme veľa Božieho požehnania na príhovor Kráľovnej pokoja v jeho náročnej a zodpovednej práci.

Drahí priatelia Medžugoria! Ďakujeme všetkým, ktorí finančne prispeli na krytie výrobných nákladov, ktoré predstavujú približne 1 euro za jeden výtlačok tejto publikácie. K tomu je potrebné pripočítať ďalšie náklady organizácie (poštovné, nájomné, telefóny), ktoré v prepočte na jedno číslo predstavujú približne 0,33 eura. Všetkým dobrodincom vyslovujeme Pán Boh zaplať!

Dobrovoľné príspevky posielajte priloženou poštovou poukážkou, alebo priamo prevodom na náš účet vo Sberbank Slovensko, a.s., číslo účtu: 4 030 020 318 / 3100, IBAN: SK95 3100 0000 0040 3002 0318, SWIFT: LUBASKBX.

Objednávky zasielajte na adresu:

Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 812 68 Bratislava, Slovenská republika.

Objednávky do zahraničia sa vybaľujú jednotlivo podľa dohovoru.

Zastúpenie v Českej republike: Jarmila Kristková, Máchova 438, 380 01 Dačice.

Publikácie MCM Bratislava sú nepredajné a náklady na výrobu sa kryjú z vašich dobrovoľných príspevkov!

Telefón: +421-905 254 742 Odkazovač: +421-948 401 104

Zodp. redaktor: Dr. Marián Kečkěš

Evid. č.: EV 2968/09

ISSN 1338-4155

© GEBETSAKTION Maria - Königin des Friedens - MEDJUGORJE, 1153 Wien

© Mariánske centrum Medžugorie, Bratislava

